

РЕШЕНИЕ

№ 839

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Господин Ст. Тонев

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Нели С. Маринова Въззивно гражданско дело
№ 20211100506463 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение N 20004729/07.01.2021 г., постановено по гр. д. N 23353/19 г. по описа на СРС, 41 състав, е признато за установено по предявения от Адвокатско дружество „Т. и п.“, ЕИК: ****, с адрес: гр. София, бул. **** N **, партер, срещу СТ. Н. Й., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ул. **** N **, ет. 2, ап. 5, иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 415 ГПК и чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 286 ЗЗД във вр. с чл. 36 ЗА, че СТ. Н. Й. дължи на Адвокатско дружество „Т. и п.“ сумата от 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена правна помощ по образуване на изп. дело N 20187900400286 и изп. дело N 20187900400287, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК – 10.12.2018 г. до окончателното плащане, за което е издадена заповед по чл. 410 ГПК от 20.12.2018 г. по ч. гр. д. N 77660/18 г. по описа на СРС, като е отхвърлен искът за разликата над сумата от 400 лв. до пълния предявен размер от 600 лв. Със същото решение е отхвърлен и предявения от Адвокатско дружество „Т. и п.“, ЕИК: ****, с адрес: гр. София, бул. **** N **, партер, срещу СТ. Н. Й., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ул. **** N **, ет. 2, ап. 5, иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 415 ГПК и чл. 422 ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване на дължимостта на сумата от 47,76 лв., представляваща лихва за забава за периода от 24.02.2018 г. до 06.12.2018 г., начислена върху главницата от 600 лв., за която сума е издадена заповед по чл. 410 ГПК от 20.12.2018 г. по ч. гр. д. N 77660/18 г. по описа на СРС. Освен това с решението СТ. Н. Й., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ул. **** N **, ет.

2, ап. 5, е осъден да заплати на Адвокатско дружество „Т. и п.“, ЕИК: ****, с адрес: гр. София, бул. **** N **, партер, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 231,67 лв., представляваща сторени разноси в първоинстанционното производство, както и сумата от 15,44 лв., представляваща разноси в заповедното производство.

Постъпила е въззивна жалба от СТ. Н. Й. срещу решение N 20004729/07.01.2021 г., постановено по гр. д. N 23353/19 г. по описа на СРС, 41 състав, в частта му, в която е признато за установено, че СТ. Н. Й. дължи на Адвокатско дружество „Т. и п.“ сумата от 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена правна помощ по образуване на изп. дело N 20187900400286 и изп. дело N 20187900400287, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК – 10.12.2018 г. до окончателното плащане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 20.12.2018 г. по ч. гр. д. N 77660/18 г. по описа на СРС. Твърди, че решението на първоинстанционния съд в обжалваната му част е неправилно, тъй като е постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени като неправилно решението на първоинстанционния съд в обжалваната му част, и вместо това да постанови друго решение, с което да отхвърли изцяло иска за главницата.

Въззиваемата страна – Адвокатско дружество „Т. и п.“ е подало отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК. Твърди, че адвокатското дружество е било надлежно упълномощено да осъществява правна защита и съдействие по изп. дело N 286/18 г. и по изп. дело N 287/18 г. по описа на ЧСИ Р.М. с рег. N 790 към КЧСИ и с район на действие – СГС. Твърди, че адвокатското дружество е изпълнило задълженията си по мандатното правоотношение със СТ. Н. Й., поради което изводите на първоинстанционния съд за дължимост на сумата от 400 лв. са законосъобразни. Моли решението на първоинстанционния съд да бъде потвърдено като правилно в обжалваната му част. Претендира разноси.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, след като взе предвид доводите на страните и като обсъди събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 286 ЗЗД във вр. с чл. 36 ЗА и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът - Адвокатско дружество „Т. и п.“, ЕИК: ****, твърди, че въз основа на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу СТ. Н. Й. за заплащане на сумата от 600 лв. – главница, представляваща дължимо възнаграждение по договор за правна защита и съдействие N 787648/23.02.2018 г., ведно със законната лихва, считано от 07.12.2018 г. до окончателното плащане, както и на сумата от 47,76 лв., представляваща лихва за забава за периода от 24.02.2018 г. до 06.12.2018 г., е било образувано ч. гр. д. N 77660/18 г. по описа на СРС, 41 състав. Посочва, че заявлението е

било уважено изцяло, като е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. Твърди, че срещу заповедта е било подадено от длъжника възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, поради което са били дадени указания за предявяване на иск за установяване съществуването на процесните вземания. Посочва, че е сключил с ответника договор за правна защита и съдействие N 787648/23.02.2018 г., съгласно който на адвокатското дружество е било възложено да предприеме необходимите действия по образуване на изпълнително дело въз основа на издадени в полза на ответника изпълнителни листове. Твърди, че е бил изправна страна по договора, като е изпълнил възложеното му от ответника и е образувал изп. дело N 286/18 г. и изп. дело N 287/18 г. по описа на ЧСИ Р.М.а. Твърди, че по първото изпълнително дело е заплатил необходимите такси за образуване на делото, проучване на имуществото на длъжника и връчване на покана за доброволно изпълнение, а по второто изпълнително дело е било проведено проучване на имущественото състояние на длъжника, установено е било, че длъжникът е починал, и са конституирани наследниците му. Поддържа, че е изпълнил добросъвестно задълженията си по договора и е предоставил уговорените правни услуги, но ответникът не е заплатил уговореното възнаграждение в размер на 600 лв. Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 600 лв. – главница, представляваща дължимо възнаграждение по договор за правна защита и съдействие N 787648/23.02.2018 г., ведно със законната лихва, считано от 07.12.2018 г. до окончателното плащане, както и на сумата от 47,76 лв., представляваща лихва за забава за периода от 24.02.2018 г. до 06.12.2018 г., за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. N 77660/18 г. по описа на СРС, 41 състав. Претендира разноски.

Ответникът – СТ. Н. Й. е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК. Оспорва да е подписвал договор за правна защита и съдействие N 787648/23.02.2018 г., като твърди, че е подписал единствено пълномощно в полза на адв. Т., на когото е дал оригиналите на 2 бр. изпълнителни листа за образуване на изпълнителни дела. Твърди, че впоследствие адв. Т. го уведомил, че изпълнителните дела са били заведени, но от началото на 2018 г. по тях не били извършвани никакви действия. Твърди, че задълженията му към ищеца за извършената работа са в размер на 30 лв., както и че му дължи и сумата от 108 лв., представляваща направени разноски по едно от изпълнителните дела, които суми е бил готов да заплати.

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирана страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Първоинстанционният съд не е допуснал и нарушение на императивни материалноправни норми.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба, по отношение на правилността на решението в обжалваната му част, въззивният съд намира следното:

За основателността на иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 286 ЗЗД във вр. с чл. 36 ЗА: следва да се установи, че между страните по делото е налице облигационно правоотношение по договор за процесуално представителство /като разновидност на договора за поръчка/, по което ищецът е престирирал съобразно уговореното, поради което за ответника е възникнало задължение за плащане на възнаграждение.

Не се спори между страните по делото, а и от представените като доказателства 2 бр. изп. листа, издадени по гр. д. N 54360/09 г. по описа на СРС, 32 състав, се установява, че с изпълнителния лист от 27.05.2015 г. „Е.Д.В.“ ООД, ЕИК: *****, е осъдено да заплати на СТ. Н. Й. сумата от 1380,53 лв., представляваща разноски пред СРС, СГС и ВКС, а с изпълнителен лист от 24.08.2015 г. Т.С.Ч. е осъден да заплати на СТ. Н. Й. сумата от 380,53 лв., представляваща разноски пред СРС и СГС.

От съвкупната преценка на данните, съдържащи се в представеното по делото пълномощно, показанията на св. С.Н. /“брат ми подписа пред мен пълномощно“/, заверените копия от 2 бр. молби за образуване на изпълнителни дела срещу „Е.Д.В.“ ООД и срещу Т.С.Н., и признанието, съдържащо се в отговора на исковата молба /“пълномощни подписахме аз и сестра ми“/, се установява, че ответникът е упълномощил Адвокатско дружество „Т. и п.“, действащо чрез адв. В.Д. Т., за осъществяване на процесуално представителство във връзка с образуването на изпълнителни производства за събиране на вземанията, за които в полза на СТ. Н. Й. са били издадени посочените по – горе 2 бр. изпълнителни листа.

На следващо място, от събраните писмени доказателства се установява, че въз основа на молба за образуване на изп. дело с вх. N 3712/23.02.2018 г., подадена от СТ. Н. Й., чрез Адвокатско дружество „Т. и п.“, действащо чрез адвокат В.Д. Т., и приложения към нея изп. лист от 27.05.2015 г. по гр. д. N 54360/09 г. по описа на СРС, 32 състав, е било образувано изп. дело N 286/18 г. по описа на ЧСИ Р.М.а срещу длъжника „Е.Е.Д.В.“ ООД, а въз основа на молба за образуване на изп. дело с вх. N 3714/23.02.2018 г., подадена от СТ. Н. Й., чрез Адвокатско дружество „Т. и п.“, действащо чрез адвокат В.Д. Т., и приложения към нея изп. лист от 24.08.2015 г. по гр. д. N 54360/09 г. по описа на СРС, 32 състав, е било образувано изп. дело N 287/18 г. по описа на ЧСИ Р.М.а срещу длъжника Т.С.Ч.. На 15.03.2018 г. по изп. дело N 286/18 г. по описа на ЧСИ Р.М.а е заведена молба с вх. N 5273 от взыскателя, чрез пълномощника му по делото, към която е приложено платежно нареждане за платени такси в размер на 108 лв. – за образуване на изп. дело, за цялостно проучване на имуществото на длъжника и за връчване на покана за доброволно изпълнение. На 26.02.2018 г. по изп. дело N 287/18 г. по описа на ЧСИ Р.М.а е заведена молба с вх. N 3823 от взыскателя, чрез пълномощника му по делото, с искане да бъдат конституирани на основание чл. 429, ал. 2 ГПК като длъжници по изпълнителното дело наследниците на длъжника Т.С.Ч..

Основният спорен въпрос по делото е налице ли е сключен договор за правна защита

и съдействие между страните по делото, по който ищецът да е престириал съобразно уговореното, поради което за ответника да е възникнало задължение за плащане на адвокатско възнаграждение.

Основните характеристики на договора за процесуално представителство го определят като договор за поръчка /в т. см. са и Решение N 495/25.06.2010 г. по гр. д. N 1669/09 г. на ВКС, III г. о., и Решение N 623/01.12.2010 г. по гр. д. N 1744/09 г. на ВКС, IV г. о./. За разлика от пълномощното за процесуално представителство, което трябва да е в писмена форма /а устно само по изключение – чл. 25, ал. 1 ЗА/, за договорът между адвокат и клиент не е предвидена писмена форма. Съгласието е валидно и ако не е оформено писмено. Въпросът дали договорът по чл. 36 ЗА е сключен писмено и дали доказателства за наличието му са представени по делото, по което адвокатът се е задължил да оказва правно съдействие, е ирелевантен към въпроса възникнало ли е задължение за клиента да плати адвокатско възнаграждение и изискуемо ли е то. Възнаграждението може да бъде дължимо и тогава, когато договорът между адвокат и клиент не е в писмена форма, или когато е в писмена форма, но не е представен по делото, по което адвокатът се е задължил да окаже правно съдействие. В т. см. са разясненията, дадени с Решение N 233/17.05.2011 г. по гр. д. N 1588/10 г. на ВКС, IV г. о., постановено по реда на чл. 290 ГПК.

В случая, договорът за правна защита и съдействие N 787648/23.02.2018 г., представен по делото в препис, е бил изключен от първоинстанционния съд от доказателствения материал по делото поради непредставянето му в оригинал на основание чл. 183, изр. 2 ГПК. Независимо от това съдът намира, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в съвкупност с признанието на СТ. Н. Й., съдържащо се в отговора на исковата молба, за възлагане на действия по образуване на изп. дела срещу „Е.Е.Д.В.“ ООД и срещу Т.С.Ч. , се установява, че между страните по делото е бил сключен неформален договор за правна защита и съдействие, по силата на който адвокатското дружество „Т. и п.“ е поело задължението да подаде от името на вискателя СТ. Н. Й. 2 бр. молби за образуване на изпълнителни дела срещу длъжника „Е.Е.Д.В.“ ООД /на основание изп. лист от 27.05.2015 г. по гр. д. N 54360/09 г. по описа на СРС, 32 състав/ и срещу длъжника Т.С.Ч. /на основание изп. лист от 24.08.2015 г. по гр. д. N 54360/09 г. по описа на СРС, 32 състав/, което е било сторено, и въз основа на тях са били образувани съответно изп. дело N 286/18 г. по описа на ЧСИ Р.М.а и изп. дело N 287/18 г. по описа на ЧСИ Р.М.а.

В отклонение на общото правило на чл. 286 ЗЗД, според което възнаграждение за изпълнение на поръчката се дължи само когато е уговорено, възнаграждение по договор за процесуално представителство, сключен с адвокат, се дължи винаги – чл. 36, ал.1 ЗА. Когато страните по договора не са определили размера му, то възнаграждението е съгласно действащата Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като изискуемостта на вземането настъпва от момента на изпълнение на поръчката – от извършването на уговореното от страните правно действие. В т. см. е Решение N 224/11.07.2011 г. по гр. д. N 371/10 г. на ВКС, IV г. о.

Доколкото предмет на поръчката е било образуването на изпълнителни дела срещу посочените по – горе длъжници, което е било сторено от довереника, то съдът приема, че поръчката е била изпълнена, поради което за доверителя е възникнало задължение за плащане на възнаграждение /арг. от чл. 36 ЗА/. Тъй като по делото не се установява страните да са определили размер на възнаграждението за образуването на изпълнителните дела, то същото е дължимо в минималния размер, определен по реда на чл. 10, т. 1 от Наредба N 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно – по 200 лв. за всяко едно от образуваните изпълнителни дела.

Предвид изложеното по – горе, искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 286 ЗЗД във вр. с чл. 36 ЗА е основателен до размера на сумата от 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена правна помощ за образуване на изп. дело N 286/18 г. и изп. дело N 287/18 г. по описа на ЧСИ Р.М.а. Върху главницата от 400 лв. се дължи и законната лихва, считано от 10.12.2018 г. до окончателното плащане /арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК/.

Поради пълното съвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решение N 20004729/07.01.2021 г., постановено по гр. д. N 23353/19 г. по описа на СРС, 41 състав, в частта му, в която е признато за установено, че СТ. Н. Й. дължи на Адвокатско дружество „Т. и п.“ сумата от 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена правна помощ по образуване на изп. дело N 20187900400286 и изп. дело N 20187900400287, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК – 10.12.2018 г. до окончателното плащане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 20.12.2018 г. по ч. гр. д. N 77660/18 г. по описа на СРС, следва да бъде потвърдено като правилно.

В останалата му част решението като необжалвано е влязло в сила.

По разноските:

Въззиваемата страна претендира разноски за въззивното производство.

Предвид изхода на спора въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата от 500 лв., представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение N 20004729/07.01.2021 г., постановено по гр. д. N 23353/19 г. по описа на СРС, 41 състав, в обжалваната му част.

ОСЪЖДА СТ. Н. Й., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ул. ***** N **, ет. 2, ап. 5, да заплати на Адвокатско дружество „Т. и п.“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** N **, партер, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **500**

лв., представляваща разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____